
Czigány Imre

Családközpontú életfelfogás, mint a magyar nemzet jövőjének záloga

Nehéz időket élünk, Európa több területen komoly kihívásokkal szembesül, amelyekre mindannyiunk érdekében megfelelő válaszokat kell adni, ha meg akarjuk állni a helyünket ebben az egyre zavarosabb, globalizálódó világban. Ez vonatkozik az emberi együttélés minden szintjére, kezdve az egyéni polgártól a nemzet egészéig.

Ebben az összefüggésben az egyik központi téma a család szerepének értékelése és jövőbeli kilátásai a társadalmon belül.

A magyarság demográfiai helyzetének alakulása

Bevezetésnek vizsgáljuk meg, hogy mi a helyzet ebben a magyar nemzet fennmaradása szempontjából a szó szoros értelmében életfontosságú témában.

Normális esetben egy ország népességi felépítése piramishoz hasonlítható, amelyekben az újszülött és gyermek korosztály alkotja a legszélesebb alapréteget, amelyre kortól függően egyre keskenyebb rétegben épül az idősebbek nemzedéke.

Ezzel a szerkezettel már régóta baj van, amennyiben egyre inkább eltorzult formát ölt. Végso változata a feje tetejére állított piramis: egyrészt az utánpótlás hiánya, másrészt az idősek arányának emelkedése következtében.

Egy nemzet lakosságának csak a fenntartásához, tehát nem a szaporodásához, szüksége van átlagban nőként 2,1 gyerekre. Ezt azt jelenti, hogy mivel nem minden nő képes szülni, meg egyéb okokból is, családonként legalább három gyereket kellene vállalni ahhoz, hogy a létszám megmaradjon. Ebből az következik, hogy az egészséges népességnövekedés eléréséhez valójában családonként négy gyerek lenne szükséges.

Ezzel ellentétben Magyarországon 2014-ben 1,44 gyerek jutott egy nőre, amit a nemzet megmaradása szempontjából csak végzetesnek lehet értékelni. Ha figyelembe vesszük az átlagon felüli roma szaporodást, a helyzet még drámaibb képet fest.

Az átlag életkor alakulása szintén negatív képet mutat. Vagyis az idősek arányának növekedése abszolút számokra átültetve nem azt jelenti, hogy magában nézve pozitív lenne, hanem csak annyit, hogy a fiatal korosztály még jobban fogy.

Már 1981 óta évente többen halnak meg az országban, mint amennyien születnek. A természetes fogyás a múlt évben kb. 40.000 volt, növekvő tendenciával. (2014: 35.000) Ez azt jelenti, hogy ezer lakosra 9,3 élveszületés és 13,4 halálozás jutott.

A magzatelhajtás is súlyos problémát jelent ebben az összefüggésben. Míg az EU-s átlag alapján minden ötödik élve születésre jut egy terhességmegszakítás, nálunk minden harmadik után következik be.

Ennek a negatív folyamatnak regionális vetülete is van, ugyanis nem egyforma gyorsasággal fogy a lakosság országszerte. A vidék elnéptelenedése kézzelfogható jelenség, főleg az Alföldön és Kelet Magyarországon, ahol lassan falvak ürülnek ki. A probléma kisebb mértékben, de a Dunántúlon is jelentkezik.

Az EU felé történő munkaerő kiáramlás tovább súlyosbítja a helyzetet, de nem az a legnagyobb baj, hogy kb. 400.000-en elmentek külföldre dolgozni, mint ahogy ezt a sajtóban lehet olvasni. Ellentétben a nem megszületett gyermekekkel őket nem tekinthetjük teljes veszteségnek, mert bármikor, az itteni gazdasági helyzet alakulása következményeként vissza is térhetnek. Továbbá a családjaiknak átutalt pénzüsszegekkel maguk is hozzájárulnak az itteni életkörülmények javulásához.

Összefoglalva a helyzetet, Magyarország lakossága jelenleg kevesebb, mint 10 millió. 2015-ben 9,8 millióan voltunk. A nyolcvanas években már majdnem elértük a 11 milliót. Az eddigi embervesztés nagyságrendje kb. egy millió. Tehát, ahelyett, hogy valamennyire is szaporodtunk volna, elvesztettük a lakosság 10%-át!

Ezen a negatív fejlődési irányon csak enyhít valamit az időközben bekövetkezett bevándorlás nagyságrendje. Itt viszont az a baj, hogy a gyarapodás nagyrészt a szomszédos országok magyarjainak áttelepedésének tulajdonítható, vagyis ezzel az ő létszámuk és arányuk csökkent, az ott maradottakra növekvő negatív kihatással.

A Központi Statisztikai Hivatal Népeségtudományi Intézete szerint a népesség 2060-ra akár 6,5 millióra is csökkenhet. Ha ebből leszámoljuk a roma és egyéb lakosság számát, maradhat talán 5 millió magyar.

Van egy olyan szakkifejezés, hogy demográfiai „point of no return”. Ez azt jelenti, hogy egy bizonyos fejlődési irányban elért szakasz után már nincs megállás, vagy visszafordulás, a folyamat, vagyis ebben az esetben a kipusztulás visszafordíthatatlanná válik.

Európai összehasonlítás

Következő lépésben vegyük szemügyre az összeurópai helyzetet, ami szintén csak katasztrofálisnak nevezhető. A kép kisebb eltérésekkel, de nagyjából hasonló minden országban.

Az EU statisztikai hivatala az Eurostat adatai szerint 2014-ben az EU-ban átlag kb. 1,6 gyerek jutott egy nőre, ami már magában biztos kipusztulást jelent. A magyar 1,44-es érték még ennél is alacsonyabb. Csak Szlovéniában jut egy nőre kevesebb gyerek, mint nálunk.

Az átlag életkor nőknél 83, a férfiaknál 78 év. A megfelelő magyar érték 79 (-4) és 72 évet (-6) mutat. Ilyen tekintetben is jóval az EU átlag alatt vagyunk. Ugyanakkor a halálozás nálunk 70%-al magasabb?

Külön figyelmet érdemel az egy négyzetkilométerre jutó lakosok száma. Ebből a tekintetből a magyar helyzet még rosszabb, mint ahogy az eddigi adatok mutatják. Feltennem a kérdést, mit gondolunk, hány ember élhetne hazánkban.

Ha a belga átlagot vesszük alapul, Magyarországnak nem kevesebb, mint 34 millió lakosának kellene lennie, holland mintára pedig még többnek. Ez azt jelenti, hogy 24 millióval több ember élhetne nálunk. Ha valaki úgy gondolná, hogy ez túl sok és az ország nem lenne képes ennyi embert eltartani, javaslom, hogy látogasson el ebbe a két országba és meg fogja állapítani, hogy túlnépesedésről és az abból eredő nyomorhelyezetről szó sincs és örülhetnénk, ha az ottani életszínvonallal rendelkeznék. Ebből az összehasonlításból levonhatjuk azt a következtetést, hogy a legszerényebben számolva is legalább 10 millió magyarral többnek kellene lennünk.

Tehát, végeredményként megállapítható, hogy az eddigi hozzáállás és negatív fejlődés alapján messze nem vagyunk képesek saját országunkat benépesíteni, aminek, mint később látni fogjuk, még más, nem akármilyen negatív következményei is lehetnek.

Az összeurópai helyzet globális összehasonlításban sem kecsegtet semmi jóval. Ma kb. 7,4 milliárd ember él a földön és csak az első hat hónapban 40 millióval többen, mint az elmúlt évben. Az EU népessége elérte az 510 milliót, ami világvizonylatban nézve csupán az összlakosság 7%-nak felel meg, de egyre inkább csökkenő tendenciával. 2060-ra 5,3% az előrejelzés. Mivel 2015-ben első alkalommal haltak meg többen, mint születtek, a minimális növekedés a bevándorlás számlájára írandó.

Ugyanakkor csak Afrika népessége 2100-ra a mai 1,2 mrd-ról majdnem a négyeseresére, 4,8 mrd-ra fog növekedni, anélkül, hogy az életkörülmények lényegesen javulnának.

Globális összefüggésben nézve Európa egészében egy demográfiai zsákutcába jutott, ahonnan az eddigiek alapján nincs kiút, és csak egy radikális szemléltváltás mentheti meg a teljes pusztulástól!

Gyermekek és a nyugdíjbiztosítás

A demográfiai fejlődés okozati összefüggésben áll a nyugdíjrendszer és annak teljesítőképessége fenntartásával is. Alapvető tévedés az a felfogás, hogy amennyiben dolgozó életem folyamán eleget befizetek a nyugdíjpénztárba, automatikusan gondoskodtam az öregkoromról. Ez, sajnos nem felel meg a valóságnak.

Az általános generációs szerződés értelmében a gyermek, mint a következő nemzedék feladata a szülők öregkori létének biztosítása. Másszóval, a nyugdíjasok megtakarított pénze materiális ellenértékét nekik kell megtermelniük. Az egyre inkább eltorzuló demográfiai piramis azt eredményezi, hogy az egy dolgozó polgárra jutó nyugdíjasok száma folyamatosan emelkedik.

Ez a trend automatikusan csökkenő nyugdíjszintet fog eredményezni, mert a befizetések összege egyre kevesebb lesz, tehát hiányozni fog az anyagi fedezet. Másrészt pedig a következő generáció megélhetési alapja szűkül a növekvő adó- és társadalombiztosítási terhek miatt.

Említést érdemel az a tény, hogy a jelenlegi alacsony nyugdíjszint sok esetben már most sem elegendő a megélhetés fedezésére, tehát a helyzet szükségszerűen tovább fog romlani.

Ilyen alapon csak idő kérdése, hogy a nyugdíjpénztár mikor jut el a csőd szélére, a polgárok pedig kerülnek abba a helyzetbe, hogy mindenki idős korában rá lesz szorulva gyermekei támogatására.

Egyes számítások szerint 2030 felé várható az első komoly válság, amikor 200.000-el több nyugdíjas lesz, mint ma, ugyanakkor a járulékfizetők száma 1 millióval csökkenni fog.

A legújabb törvény már ebbe az irányba lépett, miszerint a gyerekek ezentúl kötelesek lesznek szüleiket eltartani. Ha figyelembe vesszük a már úgyszólván túl alacsony általános bérszintet, a dolgozó réteg lehetetlen anyagi helyzetbe kerülhet. Akinek nincsenek utódai, még nehezebb körülményekkel számolhat.

A következő lehetséges ellenlépés az lesz, hogy a nyugdíjkorhatár egyre feljebb fog tolni. Németországban már beindult ez a folyamat. Napvilágot láttak első javaslatok, amelyek értelmében a jövőbeli nyugdíjkort meg kell emelni. A tendencia egyre feljebb mutat, egy német gazdasági intézmény egy múlt hónapiban tanulmányában 73 évet tartott szükségesnek, miközben felfelé nincs semilyen határ.

Tekintetbe véve az aránylag alacsony magyar elhalálozási életkort, ami megintcsak az EU-átlag alatt van, a közeljövőben elérkezhetünk abba a helyzetbe is, hogy a nyugdíjpénztár tehermentesítése érdekében a legtöbb férfi kényszerülni fog élete végéig dolgozni.

A nőknél a magasabb átlag életkor miatt valamivel jobb a helyzet, de alapjában véve ugyanazzal a problémával szembesülnek.

Tehát ezek a kilátások, amelyekre számíthatunk, ha nem változtatunk gyökeresen a dolgokon. Amennyiben az általános életszínvonal durva csökkenését el akarjuk kerülni, ami mindenkinek létfontosságú érdeke, az egyedüli hosszútávon fenntartható megoldás minden szempontból abban rejlik, hogy a társadalom felvállalja a gyermekeket a saját jövője biztosítása érdekében, mert más alternatíva egyszerűen nem létezik!

Migráció

De a kérdéskör nem szűkül le Magyarországra, vagy Európára, most vegyünk sorra néhány globális összefüggést is.

Szorosan beletartozik a témába a jelenleg időszerű migrációs helyzet. A múlt évben több földrésről beindult tömeges bevándorlási hullám súlyos következményekkel jár az Európai Unió egyes tagországai, de az egészére is. Az EU jelenlegi válságos helyzete nem kis mértékben erre a máig is tartó folyamatra vezethető

vissza és mivel a megoldást illetően gyökeresen különböznek a vélemények, eddig nem született megegyezés sem.

A nemrég bekövetkezett Brexit részben szintén az egyre növekvő migráns-áradat elleni reakciónak minősíthető.

Egy rövid háttérelmzés keretében kicsit járjuk körbe a témát. Azzal kezdem, hogy ne gondoljuk, hogy a migrációs téma új keletű.

Nézzünk körül Európa nyugati felében. Főleg a gyarmatosítási múlt következtében Angliának, Franciaországnak, Belgiumnak és Hollandiának már számottevő, több milliós létszámú, nagyrészt arab és afrikai származású polgára van. Németországban majdnem 4 millió török, de más országokból is bevándorlott polgár él, míg az összlakosság 16%-nak migrációs háttere van.

Ezekből az adatokból egyértelműen kiderül, hogy a téma már legalább fél évszázados múltra tekint vissza és a 2015-ben beözönlött több mint 2 millió szíriai, iraki, afganisztáni, szomáliai, stb. csak a jéghegy csúcsát képezi.

Az előző ENSZ főtitkár Kofi Annan már a 90-es években tartott egy előadást Brüsszelben, ahol a témával kapcsolatban azt fejtette ki, hogy a bevándorlás nem a probléma, hanem a megoldás része. Szerinte Európának évente több millió bevándorlóra van szüksége, hogy elkerüljük a demográfiai összeomlást és legyen ki eltartva az arányban egyre növekvő idős lakosságot.

Afrikával kapcsolatban a képhez hozzátartozik az instabil politikai helyzetek mellett a globális éghajlatváltozásnak a megélhetésre gyakorolt negatív kihatása is. Az általános felmelegedés és ezzel járó száradás további sivatagosodáshoz fog rövid- és középtávon vezetni, ami azt eredményezi, hogy a növekvő ember-tömeget az ottani országok nem fogják tudni eltartani lakosságuk nagy részét, akiknek más hazát kell keresniük. Egyes számítások szerint 2025-ig a mostani termőföld 2/3 része el fog veszni.

Ugyanakkor, ellentétben Európával, Afrika lakossága robbanásszerűen növekszik. Példának vehetjük Nigériát, ahol a lakosság számának növekedése exponenciálisnak nevezhető.

A már évtizedek óta tartó trend értelmében az útirány Európába is vezet. Legkésőbb akkor el kell készülnünk arra, hogy egy olyan nagyságrendű népvándorlás fog beindulni, ami mellett eltöprel a mostan érkezettek létszáma. Ez pedig közép- és hosszútávon azt fogja eredményezni, hogy elveszítjük a többségünket a bevándorlók javára, aminek következtében az eddigi társadalmi berendezkedés, kulturális, civilizációs konszenzus felbomlásával és radikális életszínvonal-csökkenéssel kell számolnunk a jövőben, ami az eddig ismert Európa általunk való feladását és végét jelentené.

Ami a migrációs nagyságrendeket illeti, több felbecsülés is létezik, hogy mi várható ezen a téren.

Az ENSZ menekültügyi alszervezete UNHCR legutolsó tudósítása szerint ebben az évben kb. 65 millió menekült van világszerte. Ezek nagy része ugyan jelenleg még nem Európa felé tart, de az irány már kivehető.

A legszerényebb felbecsülés szerint a következő 5 éven belül kb. 60 millió-an fognak útnak indulni Európa felé. Középtávon ebből 200 millió is lehet, míg

a legpesszimistább 1 mrd-ból indul ki. Gondolom, hogy az első szám, a 60 millió is bőven elég arra, hogy Európa megszűnjön az lenni, ami eddig.

Miért mondtam el mindezt? Magyarország eddig kivonta magát a témából és nem fogad be menekülteket. Namost, abból indulhatunk ki, hogy amennyiben a következő években csak mondjuk 30 millió érkezne és az EU nem lenne képes leállítani a további bevándorlást, ezt az álláspontot részünkről már nem lehetne tovább fenntartani.

Ezen a ponton jön bele a témába a magyar népességcsökkenés folyamata. Számomra világos és kézenfekvő, hogy ilyen nagyságrendű tömegek kvótaszerű elosztása esetében fel fog merülni az az eddig nem bevetett szempont is, hogy hol, melyik országban van több hely. Ilyen értelemben főleg azok az országok fognak rákényszerülni a befogadásra, ahol a népesség gyérebb, mint a többi, sűrűbben lakottakban, vagyis több hely áll rendelkezésre. A kiürülő Alföld, vagy Tiszántúl tökéletesen megfelelne erre a célra.

Képzeld el, ha mondjuk egy millió bevándorló telepedne le ezen a területen, mit jelentene ez a nemzet megmaradása szempontjából.

Tehát, amint látjuk a magyarság létszámának jelentős növelése ilyen szempontból is alapvető fontossággal bír, ha meg akarjuk tartani hazánkat és nemzetünket. De ez vonatkozik Európa egészére is.

Az anyaország szerepe a KM magyarság szempontjából

Hátra marad még a népességcsökkenés összmagyarság szempontjából való vizsgálata. Aki szívén viseli a nemzet sorsát, nem hunyhat szemet ezen dimenzió felett sem.

Nemrég volt a trianoni szerződésre való megemlékezés és közeledünk a 100. évfordulóhoz. Sajnos, tudomásul kell vennünk, hogy a magyar nemzetet akkor ért igazságtalanságok emlegetése egymagában nem elegendő ezen a téren pozitív változások elérésére. A helyzet ennél sokkal bonyolultabb.

Elsőként tudomásul kell vennünk, hogy a területi revízió követelésének a mai korban sem jogi, de főleg politikai esélye nincs. Az elsődleges és központi fontosságú feladat, amivel viszont lényegesen többet kellene foglalkozni, az a Kárpát-medence magyarságának megtartása és számbeli, valamint lélekben és öntudatban való erősítése, ami nélkül nincs alap bármilyen pozitív változásra.

Ha megnézzük a demográfiai viszonyokat, kénytelenek vagyunk megállapítani, hogy nemcsak az anyaországban, hanem az összes utódállamban is folyamatosan csökken a magyarság létszáma és aránya. Egyre többen válnak közömbössé, adják fel nemzeti identitásukat és olvadnak be a többségi nemzetbe.

Itt utalnék Popély Gyula nemzeti történészünk nemrég tett megállapítására, amely értelmében „az önfeladás stádiumába került a felvidéki magyarság jelentős része és szégyelli bevallani magyarságát”. Ebből csak azt lehet leszűrni, hogy 90 év után esetleg elértünk a végső stádiumhoz.

Talán eltérő mértékben, de ez vonatkozik a többi utódállamban élő magyar népcsoportokra is. Vagyis, tudatosítanunk kell, hogy az idő felgyorsuló mértékben egyértelműen ellenünk dolgozik és talán már éjfél előtt öt perccel vagyunk.

A legutolsó felmérések szerint a Kárpát-medence összmagyarsága nem sokkal több tiz milliónál, ami több milliós veszteségnek felel meg.

Hogy lehetne ezen a tragikus helyzeten változtatni? Alapvető fontossággal bír ebben a vonatkozásban is az anyaország szerepe, a témához való hozzáállása és saját általános állapota.

A jelenlegi helyzetben fel kell tenni azt a provokatív kérdést, hogy milyen pozitív példaként tudunk szolgálni nekik, ami arra indítaná őket, hogy a viszontagságos életkörülményeik dacára is maradjanak meg öntudatos magyarnak.

A másik kérdés, ami felmerül, az, hogy milyen alapon várhatjuk el tőlük, hogy tartsák meg nemzeti identitásukat, miközben mi az általános negatív demográfiai fejlődés következményeként belátható időn belül elveszithetjük még az anyaországot is!

Tisztában kell lennünk azzal, hogy csak egy dinamikus, fejlődő, gazdaságilag, társadalmilag, szellemileg, erkölcsileg és létszámában erős, vonzó és tettekre kész anyaország képes azt a hatást kifejteni, amely garantálja az elszakított területek magyarságának fennmaradását.

Zárójelben megjegyezném, hogy van egy konkrét példa a mi korunkból és szomszédságunkban is, hogy milyen megoldás létezik a probléma rendezésére. A koszovói, mint néhai jugoszláv tartomány albán lakosságának arányszáma az első világháború korában kevesebb volt, mint 10%. Nem sokkal több, mint fél évszázad alatt elérte a több mint 90%-ot. Ezután már csak idő kérdése volt, hogy mikor nyerik el az önállóságukat, ami nemrég be is következett.

Összefoglalás

Az eddig elhangzottakból egyértelműen kiderül, hogy minden további létfenntartás és gyarapodás alapja a nemzet létszámának jelentős növelése, mint „conditio sine qua non”, vagyis nélkülözhetetlen előfeltétel.

Ennek érdekében kétszintű megoldásra van szükség.

A politikának és a mindenkori kormánynak életfontosságú szerepe van ebben az összefüggésben.

A nemrég foganatosított családi házépítési támogatások és egyes adócsökkentések helyes és szükséges lépések ebbe az irányba.

Ugyanakkor további intézkedések életbeléptetése és egy olyan makró stratégia kidolgozása a feladat, amely egy családközpontú politika keretében magába foglalja az élet minden területét. A teljesség igénye nélkül felsorolnék néhányat, ahol reformokra és belőlük adódó pozitív változásra lenne szükség:

- Egy központi feladat az anyaság szerepének társadalmi, erkölcsi és egzisztenciális felértékelése. El kell jutnunk odáig, hogy az anyaság ugyanolyan társadalmi elismerésben részesüljön, mint a dolgozó osztály. Ide

tartoz az anyai alapon járó nyugdíj bevezetése, ami által lényegesen megkönnyebbülhetne a gyermekvállalás feladata.

- A munka és a szülői funkciók összeférhetőségét szintén biztosítani kellene. Ne legyen ellentét a munkavállalás és a gyermeknevelés között. Ilyen értelemben a munkaviszonyt általánosságában úgy kell átalakítani, hogy több rugalmassággal működhessen, ami lehetővé teszi az anyai funkció betöltésével való szinkronizációt. Itt elsősorban a már helyenként létező és működő otthoni munkavégzés jön számításba.
- Az adórendszeren belül további családgyarapító reformokra van szükség. A gyerekek után járó kereseti adócsökkentés növelése pozitív hatással lenne ezen a téren. Az egykulcsos adórendszer progresszívra való változtatása azt eredményezné, hogy a családtámogatásra több állami bevétel állna rendelkezésre.
- Továbbá előtérbe kell helyezni a magzatelhajtás megakadályozását, a gyermekvállalás megfelelő pozitív beállítását és az életadás széles körű reklámozását is.
- Kiemelt fontossággal bír az egészségügy, amely helyértékét radikálisan növelni kell, hogy csökkentse az elhalálozás mértékét. A mostani betegségek okozta népességsugorodás megakadályozása is abszolút politikai elsőbbséget kell, hogy élvezzen és ellene minden rendelkezésre álló eszközt be kell vetni. Tarthatatlan állapot, hogy az orvosok tömeges elvándorlása következményeként az országban már nincs mindenütt megfelelő egészségügyi ellátás biztosítva. Ez vonatkozik az ápolókra és a kórházak állapotára is.
- Lényegesen több forrást kell az oktatásra biztosítani. Azt is kimutatták már, hogy pozitív összefüggés áll fenn az életkor és a kiképzési szint között. Az iskolai tanítás keretében életparti erkölcsstanra és az igazi emberi értékek előtérbe állítására van szükség. A cél érdekében a magyar történelemben és irodalomban szereplő pozitív példák jobb ismertetése járhatna eredménnyel.
- A vidéki iskolák fenntartása kis falvak esetében is alapvető fontosságú a hosszútávú életkeret biztosítása érdekében.
- Az általános bérszint emelése hozzájárulna az egzisztenciateremtés és családalapítás felgyorsításához. 2014-ben az ország minden harmadik lakosa a szegény és szociális kirekesztés által veszélyeztetett kategóriába tartozott. Ez az állapot bizony nem arra ösztönzi az érintetteket, hogy családot alapítsanak és gyerekeket szüljenek.
Továbbá a túl alacsony bérszint ellenkezik az EU idevágó politikájával, ami egyik fő célja az életszínvonalbeli különbségek csökkentése. Itt nyugati példákat követve a szakszervezeteknek az évi béregyeztetések terén kulcsfontosságú szerepük van.
- Az ország jelenlegi gazdasági struktúráján is változtatni kell. Ebben az összefüggésben szükség lenne a külföldi cégek dominanciájának visszaszorítására is. Tarthatatlan állapot, hogy a magyar export eléri a nemzeti jövedelem kb. 90%-át és ezt nagyrészt az itt dolgozó külföldi cégek termelik ki.

Az, hogy a munkavállalók ilyen mértékben függenek külföldi befektetőktől, minden szempontból egészségtelen állapot.

- Ezért egy koherens gazdaságpolitika értelmében nem a külföldi tőke további bevándorlását és ezzel a magyar ipar rovására történő térhódítását kellene támogatni, hanem egy önálló, nemzetközileg is versenyképes itthoni ipar kialakulását és tartós fennmaradását.
- A vidéki kis-és középvállalatok létrehozása és erősítése megakadályozná a tömeges elvándorlást és elősegítené a családalapítást.
- A magyar föld EU-polgárok általi megvásárlásának lehetősége nagy horde-rejű és témánk szempontjából is súlyosan negatív következményekkel jár. Az EU-szerződés biztosítja a munkavállalók, árúk, szolgáltatások és a tőke szabad áramlását, ami azt jelenti, hogy az általános diszkrimináció tilalma alapján nem lehet különbséget tenni a magyar és a többi EU-polgár között. A 2004-es csatlakozási szerződés értelmében a föld is tőkének számít, tehát a lejárt hétéves moratórium után ők is vehetnek földet Magyarországon.

A bökkenő ott van, hogy az első 17 EU tagállam esetében a föld nem minősül tőkének és ezért egy magyar ugyan nyithat cukrászdát Bécsben, de földet nem vehet, míg az osztrák gazdák jelenléte a Dunántúlon számottevő! Ez a nyilvánvaló diszkrimináció az akkori kormányok tárgyalási deficitjének tudható be, amit egy határozott ellenálláspont képviselése esetében el lehetett volna kerülni.

Ilyen alapon sürgős és létfontosságú feladat lenne, hogy a visegrádi négyek összefogjanak a balti államokkal a csatlakozási szerződések olyan irányban való módosítása érdekében, hogy ez a kettős mérce érvényét veszítse.

- Az egy ideje folyamatban lévő árverés alapon történő földprivatizáció szintén nem optimális körülmények alapján zajlik. Kézenfekvő tény, hogy a falusi lakosság nem rendelkezik olyan tőkealappal, amellyel versenybe tudna szállni a tehetősebb érdeklődőkkel, hogy a külföldieket ne is említsem.

Amennyiben egy falu lakosságának nincs lehetősége saját termőföldre és ezáltal létalaphoz jutni, vagy megpróbálhat bér munkásként dolgozni az új földesuraknál, ami a régi jobbágyrendszerhez hasonlítható idejétmúlt függőségi állapot visszaállítását eredményezné, vagy kényszerül elvándorolni a városok felé, amivel csak az ottani szegény réteget gyarapítaná. Mindez nemzetfenntartási szemszögből nézve nem nevezhető járható útnak.

Pedig lenne egy aránylag egyszerű megoldás is. Ennek értelmében a falvak határában lévő földekre csak az ott élő lakosok jelentkezhetnének. Árverés helyett egy előre kiszabott áron vehetnék meg és akinek nincs megfelelő tőkéje, kedvezményes állami kölcsönből fedezhetné. Más érdeklődő csak akkor jönné számításba, ha a faluból nincs elég jelentkező, szomszéd falusiak előnyben.

A spekulatív elem teljes kiszorítása érdekében későbbi eladás esetében az államnak visszavásárlási elsőbbséget kellene biztosítani.

Egy ilyen módszer alkalmazása lehetővé tenné egy önnfenntartó, egészséges falusi létkeret kialakulását, a vidéki lakosság helyben maradását, anyagi és

existenciális alapja biztosítását, és a családok szaporodását. Ugyanakkor egy egészséges vidéki lakossági szerkezet nélkül nem lehet egy országot fenntartani.

Mindent összevéve létre kellene hozni egy külön kormány szervet, amelynek két feladata lenne:

- megvizsgálni és értékelni az érvényben lévő törvények és rendeletek összességét, azoknak minden lehetséges családpolitikai és népességnövekedési hatását, és a káros hatásúakat visszavonni, vagy megfelelő módosításítani,
- ugyanezt az eljárást alkalmazni, ha a kormány bármilyen területen valamely új törvényt, vagy rendeletet akar életbe léptetni.

De mindez nem lenne elegendő a magyar emberek egyéni hozzáállásának gyökeres változása nélkül. Téves az a felfogás, hogy ez a téma csak a politika dolga. Minden egyes magyar konkrétan érintett és ebből fakadó feladata van ezen a téren, ha pozitív változást akarunk elérni.

Nézzünk körül, hogy jelenleg milyen társadalmi közegben élünk. Úgy foglathatjuk össze a lényegét, hogy egy általános emberi értékválságba jutottunk. Az eddigi hagyományos erkölcsi életforma és értékrend szétzilálása és visszaszorítása teljes mértékben zajlik. Egyre kevesebb érvényes az eddigi életkeretből, míg amit helyette népszerűsíteni próbálnak, sok esetben nem elfogadható dekadens felfogást tükröz.

Meg kell állapítanunk, hogy többek között olyan irányban gyakorolnak befolyást, ami a családközpontú életszemlélet ellen hat. A család fogalmát és tartalmát gyökeresen meg akarják változtatni, ami már sok országban sikerrel is járt.

Ezen a téren a médiákat terheli elsősorban felelősség. Amit ma a televízió sugároz, nagyrészt arra ösztönöz, hogy csak a mának élj, ne gondolj semmire, nem törődj semmivel, szórakozz, élvezd az életet, stb.

De a baj nemcsak a médiákkal van. A politika szintén kiveszi a részét ezen a téren. A „politikai korrektség” diktátuma beszűkíti és elnyomja az egyéni gondolkodás lehetőségét, bizonyos irányokat és megoldási lehetőségeket egyszerűen kizár, vagy lebecsül.

Egy egészséges életközpontú közösségi gondolkodás keretében tudatosan ellen kell állni a népbútító hamis önmegvalósítási propagandának, a fogyasztói társadalom és az olcsó élvezetek csábításainak, általában a dekadens életmód minden formájának.

Ahhoz, hogy az ember elgondolkozzon azon, hogy a saját és a közösség életével kapcsolatban miről is van igazában szó és mi a lényeg, mindenki a következő öt kérdésre próbáljon magának választ adni:

Ki vagyok, mi vagyok, miért élek, (miért érdemes élni), honnan jövök, hova megyek?

Aki veszi magának az időt, mindezt nyugodtan végiggondolni, valószínűleg rá fog jönni arra, hogy az élet értelme és lényege nem az előbb vázolt szinten keresendő és vannak más, igazi értékek, tartalmak, amikért tényleg érdemes élni.

Ide tartozik még az a kérdés, hogy mit ér, és hogyan képzelhető el a személyes boldogság egyedül? Az ember társas lény, ami azt jelenti, hogy meg kell osztani

valakikkel. Itt pedig a család, mint az élet magva és egy társadalom építő alapja jön elsősorban számításba.

Három alapvető szempontból vizsgáltuk a felvetett kérdést, a válasz egyértelmű.

Mindent összefoglalva általános szemléletváltásra és öntudatmélyítésre, a szellemi és lelki dimenzió előtérbe helyezésére és az egocentrikus, materiális szféra visszaszorítására van elengedhetetlen szükség, amely alapján mindenki vállalja fel a gyerekáldást a saját és az össznemzet fejlődése, erősödése és jövője biztosítása érdekében.

Ilyen értelemben kívánok minden jelenlévő fiatal honfitársunknak minél több gyermeket és az idősebbeknek több unokát.